

Iš pradžių ji man pasakė turinti dvi naujienas: gerą ir blogą. Persisvėrusi per barą. Tai kurią nori išgirsti pirmą. Pasakiau, kad gerą. Ji man sako, kad, atrodo, mieste vyksta lenkų ir rusų karas po baltai raudona vėliava. Klausiu, iš kur žino, o ji sako, kad girdėjo. Taigi, sakau, dabar blogą. Ji išsitraukė lūpdažį ir sako man, jog Magda sakė, kad tarp manęs ir jos viskas baigta. Ji mirktelėjo Barmenui, kad, jei ką, prieitų. Ir taip sužinojau, kad ji mane metė. Tai yra, Magda. Nors mums buvo gera, išgyvenome kartu nemažai gražių akimirku, daug gražių žodžių buvo pasakyta ir iš mano pusės, ir iš jos. Tikrai. Barmenas metė, kad dėčiau ant jos skersą. Nors viskas ne taip jau paprasta. Kai sužinojau, jog taip jau yra, tiksliau, kad jau nebėra, geriau būtų pasakiusi tiesiai į akis, bet kaip tik visiškai priešingai: ji man tai pasakė būtent per Arletą. Manau, kad buvo šlykščiai įžūlu taip pasielgti, visiškai prastai. Neslėpsiu to, nors tai buvo mano mergina, apie kurią galiu pasakyti, kad daug tarp mūsų buvo ir gerų, ir blogų dalykų. Juk visai nebuvo būtina to sakyti per draugę, taip, kad aš sužinočiau paskutinis. Visi viską žino nuo pat pradžių, nes ji pasakė ir kitiems. Ji sakė, jog esu toks gana impulsyvus, ir turėjo mane paruošti šitam faktui. Bijojau, kad kas nepistų man į smegenis, nes taip visada būdavo. Ji pasakė, kad išeičiau pakvėpuoti. Davė man tų savo šūdinų

cyzų. O aš tik jaučiu liūdesį labiau, negu ką nors kita. Dar nuoskaudą, kad ji man to nepasakė akis į akį. Kad nors vieną žodį.

Persisvėrusi per barą, lyg pardavėja per prekystalį, tarsi norėdama parduoti man kokį padirbinį, kokį dirbtinio šokolado gaminį. Arleta. Geležies prisotinto vandens alaus stiklinėje. Flomasterių dažiklio. Saldainių, kuriuos būtų tik todėl man pardavusi, kad tuščiaviduriai. Viena auksuotė. Kad ir ką ji paliestų pirštais ir nagais, viskas padirbta ir netikra. Nes ji pati netikra, tuščia iš vidaus. Rūko cyzų. Pirkta iš ruskių. Netikrą, negaliojančią. Vietoje nikotino ten nežinia kokios šiukšlės, nežinia kokie niekam nežinomi dragai. Nežinia kokie popieriai, pjuvenos, nė nesisapnavę jokioms mokytojoms. Nė nesisapnavę jokiai policijai. Nors turėtų Arletą pasodinti. Kurių niekas nežino ir kuriais ji visus durnina, kaip ir savo akutėmis. Savo telefonu, savo telefono muzikytėmis.

Dabar sėdžiu ir žiūriu į jos plaukus. Arletos oda, o šalia Magdos plaukai, ilgi šviesūs plaukai, lyg siena, lyg medžio šakos. Į tuos jos plaukus dabar ir žiūriu tarsi į sieną, nes jie jau nebe man. Jie kitiems, Barmeniui, Kisieliui, visiems tiems vyrukams, kurie čia užėina ir išėina. Visiems, bet tik ne man. Kiti nardins į juos rankas.

Ateina Kasperas, prisėda, klausia, kas atsitiko. Jo per trumpos kelnės. O jo batai lyg juodas veidrodis, kuriame matau save, baro neoną, lošimo automatą, visus daiktus aplink. Čia pat prie perskyros matyti Magdos plaukai, lyg nepermatoma siena. Jie skiria ją nuo manęs lyg mūras, lyg betonas. Už jų – jos naujos meilės, jos drėgni bučiniai. Kasperas aiškiai prisivaręs spydo, trukčioja batą. Vaizdas irgi liejasi. Jis tarsi mašina, jis kramto mėtinę gumą. Klausia, ar turiu nosinių. Pametu Magdą minioje.

Sakau jam, kad neturiu. Nors galbūt privalėčiau turėti. Kasperas turi spydo, pilną mašiną spydo, pilną golfo bagažinę. Vis dairosi, lyg iš visų pusių tykotų ištisa ruskių kariuomenė. Tarsi jie ketintų

čia ateiti ir sukišti tarp tų jo drebančių žandikaulių visas savo rusiškas cyzas. Išsitraukia raudonų elemų. Klausia, kodėl sėdžiu nusigręžęs į sieną. Sakau, jei sėdėčiau atsisukęs priekiu, tai ką nors keistų, ar ne? Gal ir Magda čia su manim būtų; tik atsisuku priekiu, ir ji jau atlekia ir šast man ant kelių, plaukais į veidą, įsikiša mano ranką tarp šlaunų, jos bučiniai, jos meilė. Sakau, ne. Nors norėčiau pasakyti taip. Bet sakau ne. Ne ir ne. Nesutinku. Net jei norėtų čia ateiti, pasakyčiau: nesiartink, neliesk manęs, tu smirdi. Smirdi tais vyrukais, kurie tave liečia, kai nematai ir galvoji, jog nežinai, kad tave liečia. Smirdi tomis cyzomis, kurias iš jų imi, kuriomis jie tave vaišina. Sušiktais mentolio elemais. Pirktais iš ruskių už mažiausią kainą. Tais drinkais, tuo marmalu, kurį tau perka stiklinėse, kuriose plaukioja bakterijos iš jų burnų, lyg žuvis, lyg jūrų kekšės. Net jei norėtų, kad ją tokią dabar turėčiau, nesulauktų. Neištarčiau nė žodžio. Paduotų man stiklinę su drinku, o aš pasakyčiau: ne. Pirmiausia nuplėšk tą gumą, kurią priklijavai prie dugno, nes ją kramtė vienas iš tų purvinių vyrukų; iš jų burnų ta guma, nors manai, kad to nežinau. Paskui nusiprausk ir tik tada galėsi atsisėsti, kai nebebūsi susitepusi tomis lievomis cyzomis, tais lievais spydais, kuriuos geri su savo drinkais. Tik tada, kai nusivilksi šituos skudurus, šitas ne man skirtas plunksnas.

Aišku, tada aš vis dar šiek tiek išizeidęs. Nusisuku, nenoriu su ja kalbėtis. Sakau, jei bus tokia, ištaškysiu visą barą, visos stiklinės lėks ant grindų, ir ji vaikščios po šukes, išsisukinės visus tuos savo kulniukus, susidaužys alkūnes, susiraižys sijoną į skiauteles ir visa tai, kas po juo. Ji prašo, kad grįžčiau pas ją. Kad bus kaip niekad gerà, dar geresnė, labiau atsidavusi. Aš jai sakau, kad ne. Sakau: vieną kartą turiu aiškinti, ar du kartus turiu tau visa tai išaiškinti, kad jau nebenoriu daugiau su tavim būti ir arba nuo manęs nulipsi, arba pats priversiu. Ji sako, kad mane mylėjo. Aš sakau, kad irgi ją mylėjau, kad ji visada man patiko, nors iš

pradžią buvo Lioliaus mergina, ir nors pirma, negu ji buvo mano, Liolius turėjo geresnį automobilį ir viską Liolius turėjo geriausia: geresnius batus, geresnes kelnes, geresnius pinigus. Kad norėjau jį užmušti, nes nebuvo Magdai geras, tik greičiau šiurkštus. Kad paskui, kai ji buvo mano, visuomet buvau su ja, visuomet buvau už ją. Nors ne visada būdavo gerai, jau sakiau, aišku, ji vogdavo skudurus parduotuvėse, išpjaustydavo kodus kabinoje. Auskarus, rankines, akių tušą. Visą į krepšelį ir į maišelį. Nebūdavo gerai, nes paskui teko kartą blizginti akimis, nors paprastai jai pavykdavo, ir tai pataisydavo nuotaiką. Be to, jos trūkumas, kad buvo jaunesnė, ir mano tėvai dėl to priekaištaudavo. O šiaip buvo viskas kaip reikiant, ji dažnai sakydavo, kad ne kitą vaikina, bet tik mane, ir tas jausmas yra man, ne jiems.

Atėjo Lievas ir pasakė, kad žino ir kad Magda yra labiau negu paprasta stotinė šiukšlė ir labiau negu tos, kur stovi prie Centrinės. Bordiniais snukiais, purvinos. Ir tos iš ruskių. Suprantu, bet to jau nebegaliu leisti – kad kas nors toks, kaip Lievas, taip pasakytų – tad atsistoju. Kad kas nors su kompiuteriniu tiku aiškintų man, koks yra mano gyvenimas, kokie yra mano jausmai, ką turiu daryti ir ko nedaryti, ar Magda gera, ar ne, nes to tai jau net grabe niekas neįrodys, kokia yra tiesa apie Magdą. Kad jis vertintų jos sąžinę, nors pats stuktėlėjo automobiliu Arletai iš keršto, ir taip niekas nebūtų Arletai padaręs, nors yra tokia, kokia yra. Taigi atsistoju. Spoksau į jo mirksinčią akį, iš taip arti, kad žinotų, kaip yra. Jis tylėdamas žiūri gilyn į savo alų. Sako, kad mieste šiomis dienomis vyksta lenkų ir rusų karas po baltai raudona vėliava. Jis mano, kad pakeitė temą. Bet tema vis ta pati, Lievai. Žinau, kad, ar vyksta, ar nevyksta, turėjai ją dar prieš Liolių, ir visi ją turėjote prieš mane, ir dabar vėl visi ją turėsite, nes nuo šiandien ji jūsų, nes nuo šiandien ji girta ir veikia visą

parą, jos akyse šviečia aštuoniasdešimties vatų lemputės, šviečia jos liežuvis burnoje, šviečia naktinis neonas jai tarp kojų, eikite jos imti, visi iš eilės. Tu, Lievai, būsi pirmas, nes pažistu tave, žinau, koks esi, tau pati šviežiausia mėsa, nes turi gauti gyvenime tik pačius geriausius daiktus, pačią putelę, kavutę su grietinėle, patį greičiausią kompiuterį, geriausią klaviatūrą, auksinį telefoną ant auksinio padėklo, tad jei nori, imk Magdą, nes ji pati geriausia, auksinės širdies. Ji auksinės širdies, kai uždeda ranką tau ant galvos ir sako, ko norėtų. Ji auksinės širdies, viską gali pasiekti, bet taip, kad ir mokėdamas, vis dar manai, kad skoliniesi. Jautiesi, lyg užstatinėtum patį save lombarde. Ji auksinės širdies, švelni ir romantiška, pavyzdžiui, mėgsta gyvūnus ir kur buvusi kur nebuvusi kalba, kad norėtų turėti visokių gyvūnėlių, mėgsta stebėti žiurkėnus akvariumuose. Galbūt net vėliau norėtų turėti vaiką, bet tik penkerių metų, tokį, kad gimtų tarsi būdamas penkerių ir niekuomet nebeužaugtų. Su tinkamu vardu. Klaudija, Maksas, Aleksas. Mažą, penkerių metų vaikelį, o jai visuomet būtų septyniolika, vestusi jį už rankos per aikštę, vilkėdama savo suknelę iš skiautelių, avėdama savo kulniukais. Nešiotųsi jį savo rankinuke viename skyrelyje su lūpdažiu. Ji su tuo vaiku šoktų diskotekoje, ateidinėtų pas ją visokie iš laikraščių ir fotografuotų jos plaukus, kokie jie spindintys ir žvilgantys ir koks bjaurus vaikas, nes jis tavo, Lievai, gimęs su sulaužyta nosimi, gimęs su kompiuteriniu tiku, nuo gimimo bjaurus, nuo gimimo pašlemėkas, nes tavo sūnus savaime būtų pašlemėkas. Nes tu nežinotum, kaip galėtum būti Magdai geras, kaip padaryti ją laimingą. Kaip jai atiduoti save, tu jai neparodytum pasaulio, tik savo kompiuterinius žaidimus, kraują, neveltį, skausmą. Ji ne tam skirta, ji yra tam, kad su ja elgtumeisi švelniai.

Nes tai yra Magda. Arleta atėjo, kad tuočiau jai prisidegti; ji sako, neva darau kažkokius cirkus, atrodo, taip sako Magda. Štai, prašau, štai drambliai, tie patys, kurie, eidami priešais mane, sutrypė mano širdį, štai blusos. Štai dresuoti šunys, nes tai aš buvau tarsis toks dresuotas šuva, kuris už tai nieko negauna, tik skuduru per veidą ir nei ačiū, nei pyzdink iš čia. Esu toks dresuotas šuva, kuris turi vairuoti automobilį be stogo. Prisidegti neturiu. Aš jau pats perdegiau. Dabar noriu numirti. Paskutinę valandą, mirdamas, noriu pamatyti Magdą, kaip ji pasilenkia prie manęs ir sako: nemirk. Nemirk, tai aš dėl visko kalta, dabar jau būsiu tik su tavimi, tik nemirk, juk ne apie tai kalba, svarbu linksmi leisti laiką, o visa kita – tai tik tokie juokai, iki tavęs su niekuo nebuvau arba ir visai nebuvau, taip tik juokavau, kad tave išsiutinčiau, beproti, dabar viskas bus gerai, turėsime vaiką, Klaudija, Erikutį, Nikolę, juk pats žinai, pats visada norėjai, vežiosime jį vežimėlyje, pamatysi, kaip viskas bus, tik pažadėk, kad nemirsi, o aš dabar turiu eiti į tualetą, nes Arleta kabina tokį vieną, jis sako, kad yra prezidentas ir visus pažįsta, atrodo, ir tave pažįsta, sako: Stiprusis, pažįstu jį, o aš nieko, tyliu, nepasakiau jam, kad esi mano vaikas, nes viskas buvo kitaip, bet dabar jam pasakysiu tiesą, kad žinotų, kaip yra.

Visa tai nebent padarysiu vėliau, blogiausiu atveju, nes Arleta sako, kad Magda dabar kažkur išėjusi. Sako, kad nežino, kur. Sako, kad nežino, su kuo. Klausiu, ar ji mano draugė, ar tokia pat šiukšlė kaip ir Magda. Ji sako, kad draugė. Klausiu, kame tada, kurva, reikalas. Ji sako, kad su Ireku. Kad Magda nuėjo su Ireku pasidairyti po miestą, paspoksoti į mašinas, susidraugauti, tiesiog šiaip sau. Taigi su Ireku. Taigi vaikas vis dėlto bus bjaurus. Dar bjaurėsnis negu nuo Lievo. Genetiškai nenormalus. Genetiškai iškrypęs nuo gimimo. Genetiškai be ryšio. Genetinis pašlemėkas.

Nuo pat pradžių, su genetiškai įgimta kišenėle dantenose vogtiems daiktams slėpti, su įgimtomis purvinomis panagėmis. Vieną dieną važiuosiu traukiniu, ir kai koks vaikas manęs paprašys maistui, ir kai pažvelgsiu jam į akis, išvysiu Magdos akis, išgirsiu Ireko mikčiojimą ir pamatysiu savo vos atlėpusias ausis viename asmenyje, nes kažkas nuo manęs turėjo ten jai likti, kokių nors genų. Randą ant kaktos taip pat bus gavęs iš manęs, kai kartą nugriuvau ant šukių, sulaužytą nosį dar iš kieno nors, viena neveltis, bjauriausias vaikas pasaulyje. Tada paklausiu, kur jo motina. Jei pasakys, kad nėra, kad mirė, tada puiku, duosiu jam ko nors. O jei pasakys, kad su tėtušiu, šakės jam, tegu daugiau nesipainioja man po kojom, nes taip bus geriau jam pačiam.

Ateina Magda, bet jau be Ireko. Atrodo, lyg kas būtų įvykę, lyg būtų subyrėjusi į pirminius elementus, plaukai į vieną pusę, rankinukas į kitą, sijonas į kairę, auskarai į dešinę. Pėdkelnės visos purvinos ir išverstos išvirkščiai. Veidas savo vietoj, iš akių teka juodos ašaros. Tarsi būtų kariavusi lenkų ir rusų kare, tarsi ją būtų sutrypusi visa lenkų ir rusų kariuomenė, žygiuodama per parką. Manyje atgyja visi mano jausmai. Visa situacija. Šalies, politinė ir ekonominė. Čia visa ji, čia viskas jos. Ji girta, ji suniokota. Ji prisivariusi spydo, ji apsvilusi. Ji bjauri kaip niekad. Jos smakru teka juodos ašaros, nes jos ir širdis juoda lyg anglis. Jos iščios juodos, išdraskytos. Per visas iščias išilgai prairusi akis. Šiomis iščiomis ji pagimdys juodą vaiką, negra. Andželą išpuvusiu veidu, su uodega. Su tuo vaiku ji toli nenuvažiuos. Jos neįleis į taksi, jai neparduos balto pieno. Miegos ant juodos žemės kolektyviniuose soduose. Gyvens šiltnamiuose. Ją grauš askaridės, ją grauš kirmilai. Maitins tą vaiką juodu pienu iš juodos krūties. Maitins jį sodo juodžemiu. Bet jis vis tiek anksčiau ar vėliau mirs.